ANUL IV. = No. 3
1 Dec. 1927.

«Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în românul necinstit şi înstrăinat!»

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naţionale Creştine»

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Jidovimea nu ne scapă din vedere.
Ion Zelea-Codreanu: Episcop creştin trecut în rândurile Iudaismului.
Dimitrie Popescu: Scrisoare deschisă dlui profesor universitar A. C. Cuza.
I. Mironescu „Nor": Evreii din România nu sunt supuşi români, nu sunt minoritate etnică, nici rămăşiţă etnică.
I. S. Someşan: Pământul Făgăduinţii.
G. Făcăoaru: Armata noastră.
Glasuri din tânăra generaţie: Păcatele noastre, *de Studentul Clujan;* De ce Moţii noştri au ajuns cerşetori, sau cine a devastat pădurile româneşti, *de Gheorghe I. Popescu;* ... Şi e toamnă, *de I. C.*
Emil Dandea: Intr'o chestie personală.
Din străduinţele noastre de reorganizare: Circulara dlui *George A. Costea,*
«Infrăţirea Românească»: Iniţiative laudabile.
Informaţiuni: Interne şi externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA FOII „LUMEA ŞI ŢARA"
CLUJ, PIAŢA CUZA VODĂ Nr. 16

© BCU CLUJ

ANUL IV. — Nr. 3 1 Decemvrie 1927

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Jidovimea nu ne scapă din vedere

Nu este vorba de prada bogată dintre Nistru și Tisa, fixată de Jidanii, cari însoțeau pe Wilson la Paris în 1919, când, lucrând pentru neamul lor, au împins pe Președintele american să impună încetățenirea în bloc a consângenilor lor din România întregită.

Am denunțat în alte articole planul iudaic de a transforma patria noastră într'o adevărată Palestină, indicând, ca semne indubitabile ale acestei politici un sistem de măsuri, puse în aplicare, ducând toate împreună către aceiași țintă.

Reamintim câteva din ele:

1. Incetățenirea impusă din afară prin tratatele de pace din 1919.

2. Imigrarea crescândă dinspre Nord și Răsărit, organizată perfid ca o invazie pe nesimțite, spre a face la noi un teritoriu de colonizare jidovească, cum de altfel se execută același plan și în sudul Rusiei.

3. Intimidarea guvernelor noastre prin amenințări de intervenție la Liga Națiunilor, așa în cât să nu aibă curajul a scoate din țară nici acei venetici semiți, pe cari conform tratatelor de pace îi putem trimite de unde au venit.

4. Boicotarea României de finanța internațională, toată jidovească, spre a nu obține un împrumut de refacere în condiții compatibile cu strălucitul viitor economic și suveranitatea statului român.

5. Specularea valutei noastre prăbușite, pentru ca Jidovimea să ne acapareze orașele, cumpărând pe nimic casele autohtonilor, cum au și făcut.

Adăugiți la aceste măsuri puse în aplicare, și politica de neîntreruptă ofensivă pornită contra forței noastre fizice și morale, prin răspândirea alcoolismului la sate, prin literatura cosmopolită și pornografică, prin propaganda subversivă și dușmanoasă ce duce *anumita presă*, completamente aservită intereselor jidovești, contra autorității și bunului nume al statului român; și veți înțelege, Domnilor cititori, că sistemul iudaic de subjugare a României este nu numai bine conceput, dar și intrat adânc în faza executării.

Am denunțat în repetite rânduri această acțiune de cucerire. Nu mai revenim.

Este vorba acum de o intreprindere mai limitată. Totuș faptul rămâne caracteristic, desvăluind de sigur grija întemeiată a Jidanilor de prețutindeni, dar și trezirea sufletului românesc înaintea pericolului.

Față de strâmtoarea în care am încăput, fiind amenințați de cotropirea iudacă, s'ar părea că poporul român a perdut orice nădejde de îndreptare. Depresiunea morală ar rezulta atât din faptul că L. A. N. C. la alegerile din Iulie 1927 nu a obținut nici un mandat, după-ce cu un an înainte își trimisese în Cameră 10 deputați; cât și din împrejurarea că partidul, care se intitulează național-liberal, a recunoscut oficial forța politică a Jidovilor, făcând cartel electoral cu U. E. R., prin care au pătruns în Parlament 8 Jidani.

Totuși aparențele înșală.

Ori câtă diplomație ar face guvernele noastre în chestiunea jidovească, ori câte asigurări ar da, și la ori-câte concesiuni vătămătoare ar consimți numai și numai spre a obține bunăvoința cercurilor financiare din streinătate, aproape toate jidovești; un fapt nu se poate suprima din seria realităților: sufletul românesc încătușat, prigonit în alegeri spre a nu manifesta, se trezește tot mai conștient și mai hotărât înaintea marei probleme, pusă cu acuitatea unei *suferințe naționale*.

Acest suflet nu trebue căutat, bine înțeles, nici în cluburile politice, unde mișună profitorii vieții noastre publice; nici în cercurile oamenilor de afaceri, pentru cari banul nu are miros; nici în societatea arivișților, cari simt o urgentă nevoie de reclama *anumitei prese*, spre a se impune ca factori indispensabili în lupta politică.

Adevăratul suflet românesc, sufocat în vălmășagul suspect al indivizilor mai sus arătați, arde domol, dar fără putința de a fi stins, în straturile largi ale poporului de la țară, care astăzi suferă în tăcere de pe urma Jidanilor și a politicianilor; el înflăcărează tineretul de pe băncile liceelor și universităților, pentrucă acolo se simt precis și puternic adevăratele proporții ale chestiunii jidovești în țara mărită.

Oricine se gândește la viitor, e stăpânit de întrebarea: cum va fi ziua de mâine, când simțirea instinctivă de astăzi, a celor ce vor fi intrat în lupta pentru existență, se va fi verificat prin amara experiență, că fiii locuitorilor de baștină nu mai pot trăi în propria lor țară, pentrucă toate locurile sunt ocupate ori dominate de Semitul parazitar?

Această perspectivă împinge de pe acum la luptă tineretul autohton, îngreunând în același timp executarea planului de colonizare și înstăpânire iudaică în țara noastră. Este firesc să se ciocnească două voințe puternice: a neamului, care luptând pentru ogorul strămoșesc a rezistat, s'a ridicat, și s'a întregit; și voința neamului parazitar, care fără să fi sacrificat nimic pentru acest pământ dintre Nistru și Tisa, lucrează prin mijloace perfide spre a se instala în casa națiunii române.

Jidanii de prețutindeni, prin conducătorii lor politici și financiari, înțelegând că apărarea contra lor crește neîncetat, ca un indiciu de vitalitate și conștiință românească, caută a ne adormi vigilența, a ne amorți energia prin metoda străveche a arginților lui Juda.

Iată, într'adevăr un fapt caracteristic, cuprins în următoarea informație, luată din revista „Weltkamff“ din Sept. 1927, din care fapt rezultă că Jidănimea nu ne scapă din vedere:

Citim următoarele:

„Există în Berlin—Charlottenburg, Knesebeckstrasse 8/9 o organizație jidovească „American Joint Distribution Committee“. Conducători sunt Dr. Bernard Kahn și David Schweitzer, casier este Teodor Hersch. Această intreprindere, care stă în legătură cu toate băncile jidovești internaționale, primește prin mijlocirea marilor bănci din Berlin sume considerabile din America de Nord, pe lună mai multe sute de mii mărci-aur, cari în mod continuu sunt trimise mai cu seamă în România (tot la locuri jidovești). In aceste zile s'a știut că expedierile de bani în România au crescut. In această operație intreprinderea jidovească din Berlin se folosește de bănci germane.

© BCU CLUJ

Această întreprindere are însărcinarea să împartă banii veniți din America. In ce scop sunt utilizate sumele de către primitori, nu se poate bineînțeles stabili cu acte, dar nu încape nici o îndoială că servesc la combaterea antisemitismului, deoarece întreprinderea jidovească nici cel puțin de formă nu face comerț. De altfel Jiidanii din Knesebeckstrasse țin corespondența lor numai în limba engleză".

Informația de mai sus este prețioasă și caracteristică. Desvălue grija Jidovimei față de o Românie tot mai antisemită; deci și meritul nostru de a ne fi deșteptat în fața primejdiei. Faptul nu se mai poate contesta. Ceia ce îi va urma, ca inexorabile consecințe, va isvorî din adâncul simț politic, de care poporul român a dat dovadă ori de câte ori s'a găsit în primejdie de moarte.)

I. C. CĂTUNEANU

[1]) Amintesc celor cari găsesc exagerată expresia din text, cuvântul lui Vasile Conta „dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune", care cuvânt este astăzi mai justificat ca ori când, pentrucă stăm subt vraja neroziei politice, că nu trebue să ne mai ocupăm de Jidani, de vreme ce Constituanta din 1923 a rezolvit chestiunea!

Episcop Creștin trecut în rândurile Iudaismului

Mai acum doi ani întreaga presă creștină din apus a făcut mare caz de faptul, că un oarecare păstor protestant dintr'un oraș din Statele Unite, s'a pretat — desigur pus la cale de Francmasoneria înverșunată dușmană lui Hristos — să meargă la o sinagogă și să iee cuvântul. Prin însuși faptul acesta el preconiza o apropiere, o împăcare între Creștinism și Iudaism. Adică o conciliere între creațiune și distrugere, între lumină și întuneric, între adevăr și minciună, între miel și lup, între om și șarpe, între foc sfânt și apă spurcată, între sfințenie și spurcăciune, între Dumnezeu și Satan! Această încercare a păstorului — pretins creștin — a fost înfierată cu legitimă îndârjire, ca o trecere în rândurile Iudaismului, ca o trădare a lui Hristos, față de dușmanii Lui înverșunați. O trecere din rândurile apărătoare a lui Hristos, în rândurile oștilor Satanei. Noi credem însă, că putea fi și o simplă rătăcire, cu atât mai mult, cu cât era vorba de un „pastor" — de un preot. „Preoți" nu pot avea decât ortodocșii și catolicii. Ceilalți toți, cu sutele lor de secte, prin însuși „protestantismul" și „rationalismul" lor, au rătăcit demult drumul adevărului, care duce spre mântuire. Ei nu stau în rânduri disciplinate în luptă pentru Hristos-Dumnezeu, ci rătăcesc în mod jalnic pe cărări întunecoase, amenințați de prăpastie. Mereu se resfiră și mereu se întreabă, oare unde o fi Lumina Adevărului.

Dacă așadar unii dintre ei ajung la sărbătorirea Sâmbetei, iar un „pastor" oarecare ajunge în sinagogă și vorbește acolo, acestea nu pot fi taxate decât ca „rătăciri". Rătăciri jalnice, dar firești!

Nu totașa de domol, de iertător, de indulgent putem privi lucrurile, când ar fi vorba de un *„preot creștin"*, și mai puțin când ar fi vorba de un *„arhiereu al lui Hristos"*, un *Episcop!* Atunci ar fi cu adevărat o „trecere", o *dezertare* din rândurile strânse ale oștii lui *Hristos*, în rândurile Iudaismului dușman, în rândurile oștilor lui *Satan!* Și vânzarea ar fi cu atât mai grozavă, mai sinistră, mai fioroasă, cu cât gradul vânzătorului ar fi mai mare. Intre ticăloșia dezertării unui „soldat" și aceia a unui „general" e cel puțin atâta deosebire câtă este între gradul de soldat și cel de general!

Am zis „ar fi?" Vai, trebuie să schimb: Este! Da! Ni-a fost dat nouă Românilor blăstămul și rușinea să avem un „Episcop trecut în rândurile Iudaismului!" Sperați poate, că e o pasiune, o exagerare a mea? Pasiune? N'am văzut niciodată în viață pe — pentru noi, fostul — Episcop, despre care îndurerat și amărât trebuie să scriu. Exagerare? Exagerarea rușinei nu-i plăcută nimănui!

Dar să citâm faptul în toată grozăvia lui: In ziarul „Viitorul" No. 5899 de Sâmbătă, 22 Octombrie 1927, la pagina 3, în colțul din dreapta, cetesc notița următoare:

„In ziua de Iom Kipur P. S. Episcop Gherontie al Tomisului a asistat la slujba religioasă ce s'a ținut la templul israelit din strada Roseti. Rabinul Schachter și cantorul Repcinski au oficiat un requim (sic) pentru odihna sufletelor regilor Carol și Ferdinand, făcându-se apoi un tedeum pentru Regele Mihai, Inalta Regență și P. S. Episcop al Tomisului.

„Cu acest prilej d. Pincuș Schapira, președintele comunității, a rostit o cuvântare arătând însemnătatea zilei de Iom Kipur și încheie mulțumind P. S. Episcop Gherontie pentru atențiunea de a fi participat la această solemnitate.

„P. S. Episcop Gherontie arată cu citate din limba ebreică după Biblie, însemnătatea zilei ce se prăznuiește. Felicită apoi pe d. Schapira pentru modul cum știe să țină în jurul bisericii (numește sinagoga *biserică*, adică la înălțimea bisericii creștine, și deopotrivă! Nota Aut.) *pe toți coreligionarii săi* și în încheiere demonstrează că numai prin religie se poate menține *patriotismul* (care? Nota Aut.) tuturor fiilor unei țări. (Ce priincios o fi fiind talmudul, cu dogma „Tob șebe goim harog" — chiar pe cel mai bun dintre creștini ucide-l!, — pentru patriotismul românesc! Nota Aut.)

Să recapitulăm. Vrea să zică P. S. — e un alt cuvânt, care începe cu litera S. și care i se potrivește de-acum înainte — Episcop (pentru noi fostul) Gerontie *„a asistat la slujba religioasă"* cu prilejul sărbătorii Jidovilor de „Iom Kipur"! N'a fost să viziteze de curiozitate sinagoga, s'au la vre-o întrunire laică oarecare — și nici atunci un creștin adevărat n'are ce căuta în havra jidovească! — ci *a asistat direct la slujba religioasă.* Cu acel prilej a fost desigur încântat să se facă un „Te-Deum" pentru persoana sa, între alții. In sfârșit n'a asistat numai pasiv la toate acestea, ci a luat parte directă la serviciu, la serbare — ca un haham (învățat), chiar ca un mare rabi (învățător) — căci a luat cuvântul propovăduind și învățând norodul jidovilor adunați, „cu citate din limba ebraică" despre „însemnătatea zilei ce se prăznuește!"

Ziarul liberal „Viitorul" nu ni spune măcar în resumat savanta predică a marelui rabi Gherontie. Deaceia sunt silit să spun eu pe scurt, după serioși autori creștini, ce însemnează sărbătoarea Jidovilor — așa li se zice în textul Sfintei Evanghelii — numită Iom Kipur. Este sărbătoarea reconcilierii, adică *„a împăcării"*. Vedeți, nu *a iertării,* ci a „împăcării". Adică între Dumnezeu și Israel pot să intervină din când în când neînțelegeri, certuri, sfezi reciproce, ca între două părți egale în valoare, Strul și Dumnezeu! Vorba Grecului „ena mu ke ena su" (una mie și una lui)! Pentru aceste incidente neplăcute este fixată ziua Iom Kipur, în care „se împacă" lucrurile în fiecare an. *Și anume atunci se face o împăcare pe toată linia: Și cu Dumnezeu și cu Satan!* Jidanul și-a zis în totdeauna, că e bine să fie împăcat cu Dumnezeu, dar nici cu Dracul nu trebuie să steie rău. Nu-i bine! Că o fi fiind ceva între Dumnezeu și Satan? Asta e treaba lor! Jidanul — pentru orice eventualitate, — ca om cuminte, trebuie să aibe rapoarturi bune cu amândoi! *Deci de Iom Kipur împăcare deopotrivă și cu Dum-*

© BCU CLUJ

nezeu şi cu Satan. Şi încă cum? În modul cel mai practic: *şi pentru păcatele trăcute şi pentru cele viitoare.*

Pentru neînţelegerile, diferendele — noi creştinii înţelegem *păcatele* — trecute, postesc o zi (în jargon o numesc der lange Tug = ziua cea lungă), iar pentru cele viitoare — şi anume pe un termen de un an — rostesc rugăciunea Kol Nidre. Iată o parte din textul acestei ticăloase gândiri iudaice, cu care în fiecare an înfruntă pe Dumnezeu, şi pe care ei o poreclesc „rugăciune": „Toate jurămintele, obligaţiunile, angajamentele şi blestemele (evident când se blastămă singuri, ca să fie crezuţi Nota Aut.)... pe care le vom jura, ori prin care ne vom lega într'un mod oarecare, dela această zi a reconcilierii până la ziua următoare (a cărei venire fericită o aşteptăm)... să fie anulate; şterse şi considerate fără efect; ele să nu poată să fie obligatorii, nici legământul prin cuvânt, ca legământ".

Bineînţeles această deslegare e numai faţă de *goimi,* cum am zice noi *păgâni,* nume cu care ei desemnează întreaga omenire afară de jidani, cari singurii sunt „am codeş", adică: popor sfânt!

Acum să vedem cum se serba această zi *a împăcării* în timpurile vechi şi cum se serbează astăzi.

Ca să nu fim bănuiţi că inventăm, sau că ne folosim de autori îndoielnici, voi cita din cursul prescurtat dela Facultatea Teologică, al savantului Profesor Dr. Constantin Chiricescu, fost Decan al Facultăţii de Teologie din Bucureşti. Şi anume cursul de „Arheologie Biblică" publicat de Ministerul Cultelor. Deci nu o carte antisemită „oarecare", ci *curs universitar şi carte oficială.* Spun acestea, pentruca „rabi" Gherontie să nu aibă ce obiecta. Şi iată ce cetim sub „§ 58 *Sărbătoarea împăcării",* pagina 125, aliniatul 1°:

„Actul împăcării cu Dumnezeu îl săvârşia însuşi arhiereul... iar pentru popor aducea doi ţapi, ca sacrificiu pentru păcat... *Numai unul din cei doi ţapi avea să fie jertfit* pentru popor, ca sacrificiu pentru păcat, şi anume acela pe care sorţii îl designau *lui Iehova. Cellalt ţap era pentru Azazael* (recte: Assasael. Nota Aut.), *adică pentru Satana, căpetenia spiritelor rele,* cari propagă răul în lume şi locuiesc prin pustii şi locuri mlăştinoase".

Apoi mai jos savantul Profesor teolog zice: *„ţapul sortit lui Azazael se aducea, arhiereul îi impunea mâinile* şi mărturisea toate pacatele şi fărădelegile poporului. *Ţapul,* fiind astfel încărcat cu toate păcatele, *era dat vreunui bărbat să-l ducă în vreun loc pustiu şi să-l lase acolo lu Satan,* făcătorul de rele".

Aşadar *categoric:* In fiecare an, în ziua de Iom Kipur, ziua *„împăcării",* era un *raport oficial între toţi Jidovii, reprezentaţi prin însuş arhiereul lor şi între Satan!* Cel mult s'ar putea naşte întrebarea, cu ce intenţii era trimis ţapul încărcat cu păcatele Israelului. Era poate trimis spre a-l provoca, a-l sfida, a-l ofensa pe Azazael? Pentru orice minte normală, adică neiudaisată, răspunsul se dă dela sine, clar ca lumina zilei, prin următoarea contra-întrebare: *Lui Assassael îi displăcea darul, adică ţapul oferit? Ori cu cât îl vedea mai încărcat cu mai multe, mai grele şi mai negre păcate, se simţea mai mulţumit?!* Iar eu, umil şi timid gânditor la cele nepătrunse de mintea omenească, mă întreb, ori de n'o fi fiind vre-o legătură între aceste raporturi duioase, an de an, ale Jidovilor cu Assassael, şi între cuvintele Mântuitorului Isus Hristos, când a zis: „Voi din tatăl vostru Diavolul sunteţi şi poftele tatălui vostru voiţi să faceţi" (Ev. Ioan, cap. VIII, versul 44)?!

Vre-un naiv ar zice: Aşa erau ei, când erau prin Palestina lor. Acuma însă s'au schimbat. Ziua de Iom Kipur o serbează cu totul altfel. Da! E adevărat că s'au schimbat şi încă mult. *Dela Biblie au ajuns la Talmud! Astăzi nu mai sacrifică nimic lui Dumnezeu, nici macar un ţap, ci îl înfruntă cu „Kol Nidre" al Talmudului,* încercând să-L facă complice sperjuriului lor de toate zilele. *In schimb* astăzi au mare frică şi respect de Assassael. Cei mai mulţi sunt adânc convinşi că e adevărată legenda, că în noaptea spre Iom Kipur, Assassael îşi ia de viu un Jidan din toată lumea. (Probabil în locul ţapului din vechime. Nota Aut.) Sunt convinşi că-l ia din mijlocul unei sinagoge, şi că ceilalţi află despre această nenorocire abia a doua zi, când îi găsesc papucii cari rămân! Ei încearcă a se apăra. Ei ştiu că Assassael se teme de cântecul cocoşului. Şi trag conclusia, că şi mai mult se va fi temând el de cocoş direct şi de pliscul cocoşului. Deaceia la această sărbătoare toţi vin la sinagogă cu câte un cocoş, de preferinţă negru, pe care îl învârt mereu în jurul capului, făgăduind că a doua zi îl vor jertfi lui Assassael. Evident ca să nu mai cânte şi ca să mănânce şi el din cocoş. A doua zi însă nu se ţin de cuvânt, decât în parte: Taie cocoşul, dar nu aruncă pe acoperişul casei decât măruntuiele pentru Assassael, tot restul îl mănâncă ei. Deci îl înşală şi pe dânsul!

Aici e locul să arăt cum îl numeşte poporul român pe Assassael. Când au venit pentru prima dată în ţară Jidanii, şi-au plătit — mai ales pentru noaptea fioroasă de Iom Kimpur — câte-un şabesgoim, bietul sătean îi întreba uimit a doua zi, că de ce învârt aşa de îngroziţi cocoşul în jurul capului. Desigur, că vre-un Jidan i-o fi spus: — Asta este pentru Assassael. Românul a priceput imediat despre ce-i vorba şi pe dată i-a şi naţionalizat numele, numindu-l **„Sarsailă",** cum îl găsim în poveştile lui Creangă.

Pe scurt aşa stau lucrurile cu ziua de Iom Kipur. *Intocmai* aşa! Şi deaceia — mai îngroziţi ca Jidanii de Sarsailă — ne întrebăm, ce-a căutat acel, care pe atunci era încă, Episcopul creştin Gherontie, la sinagoga Jidovilor? Voia poate să-l facă pe arhiereul biblic pentru ei? Despre ce li-a predicat? Despre ţap? Despre morală înaltă a lui Kol Nidre? Despre cocoşul negru? Despre Sarsailă?! Sau poate li-a spus, *că Sarsailă e identic cu Lucifer, pe care îl adoră francmasonii, duşmani ai lui Hristos?!*

Ar fi de râs, dacă n'ar fi un atât de grozav semn al vremii!

A! Da! A încheiat vorbindu-le despre cultivarea patriotismului prin sinagogile şi religia lor!

Astăzi toată lumea ştie ce înseamnează „patriotismul" Jidanilor din orice ţară. Toată lumea de bună credinţă, afară de — fostul — Episcop creştin şi român Gherontie! Exemplele despre *„patriotismul"* lor abundă în orice ţară depe glob, dar din Ungaria lui Bela Kuhn şi din Rusia absolutei stăpâniri jidoveşti, se pot culege exemple pentru toate veacurile. Voi cita câteva date despre *patriotismul rusesc* al Jidanilor din nenorocita Rusie, din articolul **„Când Jidanu-i la putere",** publicat în numărul din 15 Iunie 1926 al acestei reviste de către d. Prof. I. C. Cătuneanu, Preşedintele actual al L. A. N. C. Articolul începe prin rezumarea studiului intitulat *„O mare de sânge"* scris de fostul profesor universitar rus Dr. Gregor, astăzi refugiat în Germania. Iată câteva exemple — numai câteva — din torturile inspirate de ura satanică a Talmudului, pe care a căutat să-l proslăvească Gherontie:

„Se aşezau condamnaţii la moarte în rând, li se fixa o mână cu un piron de fier pe marginea unei mese, i se cresta încheietura mânii, se turna peste mână apă clocotindă şi apoi se jupuia pielea: Aceasta se numeşte a fabrica mănuşi! *In fiecare cameră de tortură funcţiona o executoare specială, totdeauna o jidoavcă, care purta numele Dora sau Rosa mănuşereasa"!..*

„Altă tortură: Se puneau oameni cu capul pe nicovală şi li se strivea ţeasta încet cu un ciocan enorm, iar osândiţii la moarte, cari a doua zi ar

© BCU CLUJ

veau să sufere aceiaş soartă, erau obligaţi să asiste la această tortură şi să adune ţăndările de cranii şi sdrobiturile de creeri!"...

„Altă tortură: Se aduceau *preoţi* în biserică, erau cununaţi cu o iapă sau cu un porc şi apoi *pironiţi pe cruce în biserică. Episcopul dela Vorones a fost aruncat de viu într'o căldare cu apă fiartă*, s'a scos prin fiertură supă, iar călugării au fost siliţi cu revolverul să mănânce această supă macabră. *Demnitarilor eclesiastici li s'au scos ochii, li s'au tăiat limba şi urechile şi apoi au fost îngropaţi de vii;* sau li se deschidea pântecele, li se scotea o bucată de intestin ce li se bătea în cuie într'un stâlp de telegraf, iar neneorocitul lovit cu biciul era silit să alerge împrejurul stâlpului de telegraf înfăşurându-şi maţele de stâlp până când cădea mort!"...

„Se tăia cu fierăstrăul partea superioară a craniului şi cellalt condamnat la moarte, care asista, era silit să bea creerii victimei!"

„Se arestau familii întregi şi se chinuiau copiii în faţa părinţilor legaţi, sau femeia înaintea bărbatului legat!"...

Sute de mii şi milioane de creştini asasinaţi de ura talmudiştilor, cari în fiecare victimă îl chinuiau pe Hristos, cu suplicii, pe cari numai iadul le-ar putea inventa! Blăstămul gemetelor şi suferinţelor lor fioroase să cadă asupra tuturor jidoviţilor şi francmasonilor noştri, cari prin atitudinele lor pregătesc şi ţării noastre aceiaş soartă!

Dar deajuns, fraţi Români, membri ai L. A. N. C.! Strângeţi rândurile, predicaţi mântuirea, organizaţi-vă! Cazul — fostului — Episcop Gherontie ni arată, că *vremile marilor peticole pentru neamul nostru sunt aproape! Şi deçât să ajungem în situaţia nenorocitului popor rus, mai bine să trăsnim drept în frunte pe trădători!* Căci numai prin trădători jidoviţi a ajuns Rusia în cumplita robie a Iudei.

Pentru a încheia, cerem Sfântului Sinod să ice grabnic măsura pe care o poate lua: Să trimită la o mănăstire pe Gherontie! In ce ne priveşte pe noi, să se ştie că am comandat *brice speciale la Solingen pentru asemenea bărbaţi creştine, cari mătură sinagogile jidoveşti, caşi pentru acele, cari în diferite feluri ajută înaintarea jidovimii duşmane!!*

Se apropie ceasul, când vom striga: *Inconştienţii la o parte, iar trădătorii la streang!!*

Huşi, 13 Noembrie 1927.

ION ZELEA-CODREANU

Scrisoare deschisă
D-lui Profesor univ. A. C. Cuza
Iaşi

După 20 de ani serviţi cu dragoste şi cinste în armata ţării, la 1 Iulie 1923 m'am înrolat în noua oaste a Ligii Apărării Naţionale Creştine, în dorinţa de a servi, cu saficiul vieţei mele, neamul meu primejduit de invazia jidovilor; dar n'au trecut nici 3 ani de zile şi ceia ce nu am bănuit că se va întâmpla vreodată, se desfăşoară ochilor.

Citind articolul D-voastră „Uneltirile contra L. A. N. C." publicat în „Apărarea Naţională" Nr. 11 din 6 Oct. a. c. precum şi oratoriile dela aşa numitul a D-vstră „Marele Consiliu" publicate, în acelaş ziar Nr. 12 din a. c. şi prin cari s'a mistificat în întregime adevărul;

Ca cunoscător al întregului istoric al L. A. N. C., sufletul îmi în sângerează de inexactităţile vorbite şi scrise cu o vădită patimă în sus zisele foi — din cari nu am fost exclus — şi, în calitatea mea de preşedinte al L. A. N. C. din Jud. Tutova — confirmat de D-vstră prin telegrama din Iunie 1927 — nu pot lăsa ca aceste publicaţiuni pătimaşe să rămână nedemascate şi ca atare crezute de luptătorii cu bună credinţă, dar cari nu cunosc cum stau lucrurile; conştient jurământului depus de a-mi servi neamul ale cărui interese primează *ori ce alte interese de persoane şi de familie;* faţă şi de cele 50 organizaţii comunale pe cari cu mari sacrificii şi multă muncă le-am putut închega în Jud. Tutova cu o mână de luptători din Bârlad, am obligaţia de a vă răspunde, fără ură, fără frică, fără părtinire.

Domnule Profesor! Mişcarea L. A. N. C. faţă de jidani, este asemenea unui teatru de războiu — ambele tabere stând faţă în faţă —; prima tabără — liga —, prin actul de unire dela 18 Septembrie 1925, şi-a format Statul major, numindu-vă pe D-voastră Şef şi în această formaţie s'a început închegarea unităţilor; mă opresc deocamdată în aceasta ordine de idei aci, şi viu asupra afirmaţiilor D-voastre din articolele mai sus citate.

Ziceţi: „Când acţiunea mea a reuşit să se impună şi a determinat o mişcare în ţară, etc....; inexact D-le Profesor! Adevărul e următorul: Marea mişcare naţională a maselor s'a produs nu datorită teoriilor dela catedră, ci a isvorât din necazurile noastre de toate zilele provocate de puhoiul jidovesc, precum şi din suferinţa vitejească a câtorva tineri în frunte cu Dl Corneliu Zelea-Codreanu, — căruia îi cer scuze că îi pomenesc aici numele —, dar o fac în interesul adevărului; eroismul acestor tineri, a sguduit sufletele până în cea din urmă colibă.

Drumul triumfal dela T.-Severin până la Iaşi, l'aţi uitat? Dar nunta dela Focşani cu cei o sută de mii de nuntaşi?

Tinerii aceştia viteji, au produs cu suferinţele lor, cea mai uriaşe mişcare naţională; modeşti, sinceri şi încrezători cum sunt toţi luptătorii dezinteresaţii; iar D-voastră, profitând de toate acestea ca la un moment să treceţi drept apostol al românismului — bine înţeles pentru naivi — drept mulţumită, acum îi faceţi „criminali"; „omorâtori"; „boi cu barbă" etc.

Mai afirmaţi în acelaşi articol: Liga trăeşte mai vie şi mai puternică astăzi de cum a fost altădată; adevărul D-le Profesor e următorul: Satul major al ligei, neprevăzător la alegerea D-voastră, v'a dat în mână această mişcare fără pereche, pentru ca după un an de zile de conducere să fie distrusă, fiindcă nu v'aţi priceput ce să faceţi cu ea! Nu v'a fost milă de suferinţele tineretului şi de munca noastră desinteresată a tuturor?

Noroc că bunul Dumnezeu, ocrotitorul nostru de totdeauna, ne-a luminat din nou calea cea bună şi conştienţi jurământului depus pe steagul cu svastica, ne-am adunat la Focşani în zilele de 3 şi 4 Sept. a. c. unde, în conformitate cu statutul şi regulamentul L. A. N. C. în baza cărora s'a făcut unirea tuturor grupărilor naţionaliste în 1925, pe cari D-voastră cu voinţă le-aţi părăsit, zic întruniţi cu cugetul curat şi îngrijoraţi de primejdia jidovească ce ne ameninţa din zi în zi tot mai puternic, am ales ca şef pe Dl Profesor universitar Ioan C. Cătuneanu şi sunt pe deplin convins că noul şef al L. A. N. C. — rugăm Cerul să ni-l ţină sănătos — va face ca liga să se ridice din prăpastia în care aţi aruncat-o D-voastră şi să meargă cu paşi repezi şi siguri spre ţelul dorit.

Acesta este adevărul, Domnul Profesor!

Afirmaţi că noi am căutat să vă înlăturăm pe D-voastră, spre a transforma liga în partid şi a o amesteca cu celelalte partide! E dureros, D-le Profesor, că scriţi cu atâta uşurinţă asemenea născociri! Sunt convins că

© BCU CLUJ

aţi procedat astfel, ca să anticipaţi cu ascunderea păcatelor D-voastră! Aţi uitat D-le Profesor că D-v. aţi propus, anul trecut în parlamentul averescan, unirea L. A. N. C. cu partidul poporului în mijlocul căruia se află jidanii Wurmbrand; Maer Ebner etc? Aţi uitat că aţi oferit doctrina ligei unui partid amestecat cu jidanii? Aţi uitat că aţi apărat în Cameră pe aceia cari au tras cu puşca asupra candidatului ligei în jud. Putna, Dl Corneliu Zelea Codreanu? — Rog pe luptătorii de bună credinţă să citească desbaterile din Monitorul Oficial, în faţa cărora, Dl Prof. Cuza, nu mai poate tăgădui.

Ne numiţi sperjuri, D-le Profesor? De ce? Am părăsit noi L. A. N. C.? Pentru că — destul de târziu — am hotărât înlocuirea Dv. la preşedinţie? Cum? Dv. aţi crezut că, jurând credinţă ligei, v'am jurat credinţă Dv. personal?

Nici prin gând nu ne-a trecut aşa ceva!! De altfel, în ţara noastră, nu se poate jura credinţă decât unei singure persoane: M. S. Regelui.

Calificativul de „sperjur" e bine meritat de Dv., ca unul cari aţi călcat în picioare regulamentul şi statutul şi aţi părăsit mişcarea tocmai atunci când se cerea împerios din partea Dv., să dispuneţi prin cei 9 deputaţi, ce-i aveaţi lângă D-voastră, organizarea ligei în toate judeţele ţării.

Spuneţi că la 8 Maiu 1927, aţi convocat Marea Adunare Naţională în scopul libertăţei cuvântului asupra celor petrecute în ligă; iarăşi mistificaţi adevărul!

Aţi convocat acea adunare — nu aveaţi căderea, conform statutelor, art, 12, acest drept îl are Marele Consiliu — cu intenţiunea de a induce în eroare opinia publică.

La suszisa adunare am venit şi eu cu împuternicirea din partea Comitetului judeţean, de a face apel la unire şi a atrage atenţia că se calcă legea ligei; am cerut să fiu înscris la cuvânt, însă, devotatul D-voastră şi mărul discordiei din ligă dl Vasiliu Barnovski a refuzat, spunându-mi că nu se dă cuvântul decât acelora cari aderă la hotărârile luate anticipat de Dv. şi m'a invitat să părăsesc sala, dacă nu doresc să am neplăceri; cu alte cuvinte să fiu bătut de ghiogarii ce-i aranjaseraţi pe la colţuri; posed o scrisoare a acestui domn cu cari voi face dovada celor de mai sus, atunci când va fi nevoe.

Iată D-le Profesor, cum a fost aranjată aşa zisa Marea Adunare Naţională.

Dar excluderile atât de mult trâmbiţate? Drept să vă spun, este un caraghioslâc!! Au nu cumva L. A. N. C. este proprietatea D-voastră pe cari aţi vrut să o administraţi după bunul plac, iar noi, zecile de mii de luptători slugile Dv. pe cari să le puteţi concedia după dorinţă? Vă jucaţi cu jurământul nostru? Cu sufletele noastre, cu hotărârea noastră de a ne apăra viitorul copiilor noştri de cotropirea jidovească? Cu ce drept încercaţi acest joc nescrios? Chiar dacă aţi fi fost iniţiatorul, plănuitorul, organizatorul şi atotpropovăduitorul L. A. N. C. după cum aţi afirmat fără sfială şi fără teamă de Dumnezeu şi tot nu vi-s'ar fi cuvenit acest drept?

Dar când iniţiatorul L. A. N. C. este dl Corneliu Zelea-Codreanu — îi cer din nou ertare — care a venit anume pentru aceasta dela studiile sale din Berlin cu planul gata şi a convocat D-sa — în contra voinţei D-vstră şi chiar a tatălui său — adunarea de constituire la Iaşi; când tot acest tânăr a adus primele svastici; a croit primele steaguri; a conceput planul regulamentului şi al Statutului L. A. N. C. după cari dl profesor Ion Zelea-Codreanu a prelucrat cu mâna sa, după acel plan, statutul şi regulamentul — cari manuscrise le-am văzut eu cu ochii mei —; nu v'aţi gândit eă procedeele D-voastră pătimaşe vor face să iasă la lumină adevărul care să vă învălue trecutul?

Afirmaţi că de către dl preşedinte al L. A. N. C. prof. univ. I. C. Cătuneanu vi s'ar fi cerut D-voastră ca Liga să-şi ea denumirea de partid; nu cunosc nimic privitor la această afirmaţie, însă, eu vă întreb atât: Cât aţi propovăduit D-voastră naţionalismul, găsita-ţi un singur ţăran care să vă definească cuvântul ligă? Credeţi că programul mişcărei noestre nu s'ar putea înfăptui decât sub numele de ligă?

Domnule Profesor! Când toate aceste adevăruri le cunoaşteţi, nu poate mintea mea pricepe, cum aţi putut dispune, ca în procesul verbal ce aţi încheiat cu ocazia întrunirei aşa zisului Mare Consiliu, să ne ameninţaţi cu justiţia? Nu v'aţi făcut socoteala că dintre reprezentanţii legali ai Marelui Consiliu, nu aţi avut nici a treia parte ca să puteţi lucra în numele L. A. N. C., dela conducerea căruia fuseseraţi scos încă dela 4 Sept. a. c.?

Nu pot trece cu vederea un alt pasaj din acelaş proces verbal, din cari se evidenţiază răutatea sufletului D-voastră: Aţi trecut în procesul verbal numele celor excluşi de D-voastră, fără a trece înaintea numelui, titlul ce-l au, — nu e vorba de mine; eu nu am titluri — cu intenţia ca masele să nu se indigneze când vor vedea că e vorba de personalităţi distinse din Statul major al ligei.

Ce o fi zis opinia publică când, din păcate, vor fi citit în „Apărarea Naţională" asemenea bazaconii? Dureros! Trist!!

Ca încheiere: In continuare la prima parte a prezentei scrisori: Am zis că vi s'a încredinţat la 18 Sept. 1925 conducerea armatei L. A. N. C.; dela numirea în această funcţie şi până acum, timp de 2 ani de zile, nu aţi putut trece dela teorie la practică; fie că nu aţi voit; fie că nu v'aţi priceput; cei ce au voit să activeze, nu s'au putut mişca, din cauză că nu aveau adeziunea D-voastră şi iată că, după un scurt timp, frontul în faţa duşmanului a rămas descoperit, legătura pierdută.

Cu asemenea Comandant, nu se poate câştiga cauza, nici peste o sută de ani faţă de un duşman care lucrează necontenit cu fapte, nu cu teorii. Ca atare, înlocuirea se impunea de urgenţă; L. A. N. C. sub comanda noului şef dl profesor universitar Ioan C. Cătuneanu, îşi va recâştiga încurând terenul perdut din cauza incapacităţei vechiului şef suprem.

Domnule Profesor!

Ne-aţi insultat pe toţi; m'aţi insultat şi pe mine vorbind de Tutova; eu vă răspund cu un umil dar sincer sfat:

Cinstitivă bătrâneţele! Nu ne siliţi să mai revenim, cu atâtea câte ştim. Nu este nici interesul nostru al luptătorilor L. A. N. C., nici al cauzei şi mai puţin al D-voastră personal.

DIMITRIE POPESCU
Preşedintele L. A. N. C.
din jud. Tutova.

Bârlad, 27 Oct. 1927.

«Voiţi să arătaţi cu date, că numărul cel mare de cârciumi ar fi ţinute de creştini. Ca Mitropolit al Moldovei ţin să precizez că în întreaga Moldovă la ţară, ca şi la oraşe, cele mai multe cârciumi sunt ţinute de Evrei şi adesea sunt numai firmele şi brevetele pe numele Românilor, dar comerţul de cârciumă îl exercită Evreii».

(Mitropolitul Pimen al Moldovei, răspunzând Jidanului falsificator de date statistice, senatorului Horia Carp, ales pe lista liberală).

© BCU CLUJ

Evreii din România nu sunt supuşi români, nu sunt minoritate etnică, nici rămăşiţă etnică

In şedinţa Senatului de Mercuri 2 Noemvrie a. c. am văzut că s'a pus întrebarea: cum se consideră evreii, ca o confesiune sau ca o naţionalitate? Drept care s'a răspuns prin dl senator Horia Carp, că se consideră ca o *naţionalitate şi ca minoritate etnică*, deci cu toate drepturile ce decurg de aci.

Să vedem cum. Mai întâi partea naţională: da, sunt o naţionalitate, însă o naţionalitate a cărei bază şi suport nu este un teritoriu politic cu legi laice, ci religia este baza lor, şi'n religie se cuprinde şi partea politică corespondentă acestei naţiuni, în sensul idealului lor naţional.

Cine încearcă a cunoaşte altfel acest popor, riscă a da soluţiuni greşite în marea problemă evreiască din Româna, pentrucă evreii în practica vieţei din afară sunt numai în funcţie de religia lor, mai cu seamă partea politică în stil mare.

Tot pe baza religiei s'a încheiat şi Alianţa Israelită Universală, în plină funcţiune acum.

Această alianţă ia naştere în anul 1860 prin fondatorii ei Adolph Cremieux (Iţic Aron Moise) din Paris şi Moses Montefiase din Roma, cum se ştie din publicaţiunile la timp prin ziarul L'Eclair din Paris, cu detalii în urmă prin Archives israélites, XXV, p. 651 din 1861.

In acele publicaţiuni iată citaţia de bază:

Naţionalitatea noastră este religia părinţilor noştri şi nu cunoaştem alta. *Deci religia şi naţia e tot una.*

Acum să vedem ce cuprinde religiunea mozaică ca parte politică corespondentă naţiei.

Religiunea mozaică este cu **totul materialistă** căci Dumnezeul lui Israel — spre deosebire de cel universal, carele este şi-al tuturor celorlalte popoare, cu deopotrivă părtinire pentru toate creaţiunile sale — are în vedere numai avuţiile lumei, bunurile pământului ale celorlalte popoare, pe care le promite neîncetat fiilor săi. Promisiune încă dela început, prin cei dintâi patriarhi Abraham şi Iacob. Apoi prin legile lui Moise (Deuteronom Cap. 6 V. 10 şi V. 11) şi prin profeţi.

In baza averilor dominaţia universală; apoi distrugerea celor de alt neam (Deuteronom Cap. 7. V. 16.) Iată partea politică.

Această urmăreşte şi Alianţa Universală; în acest scop s'a încheiat.

Iată altă citaţiune din cuprinsul său:

Pe zi ce trece reţeaua pe care evreii o aruncă asupra Pământului, se va întinde

Nu e departe timpul în care toate bogăţiile Pământului vor aparţinea numai evreilor.

Cum vedem: aceiaşi concludere, *acelaş ideal naţional de dominaţie universală prin averi în dauna celor de alt neam, în cazul de faţă în dauna noastră.*

Iată deosebirea cea mare la naţie.

Vom observa însă că tot aşa deosebiţi sunt şi ca organizaţie de stat: *un fel de stat în stat, în fiecare ţară unde stau ca şi la noi.*

Baza acestui stat este Sinagoga, pe lângă care funcţionează un guvern numit *Kahal* [1]). *Deci tot religia bază.*

Toate Kahalele — state în stat — corespondente Sinagogelor, constitue unitatea naţională şi de stat a evreilor, din întreaga ţară, până la rabinatul şef, şi de aci mai departe legătura şi peste hotare: Israel în Diasposa până la Cârma Alianţei Israelite Universale; unde o fi acum această Cârmă.

Tot despre acest stat în stat iată şi propria lor mărturisire, un articol publicat în revista *„Der Jude"*, Decemvrie 1924 de Iacob Klatzkin, el însuş evreu. In româneşte de dl profesor universitar I. C. Cătuneanu în cartea sa *„Cuvinte adevărate"* pag. 78. In articol spune clar între altele şi cuvintele:

„Un zid puternic ridicat de noi înşine — prin religie — ne-a despărţit de poporul-gazdă şi dincolo de zid trăia un stat în miniatură. Dacă Schulhan-Aruh (esenţa Talmudului) îşi pierde valabilitatea, atunci în lăuntrul celorlalte naţiuni nu ne-ar mai despărţi nici un zid şi atunci nu am mai constitui o excepţie. Caracterele politice ale legiuirilor noastre evreieşti, ne-au păstrat în exilul de 2000 ani o putere specială ca stat în stat".

De aci concluderea: dacă sunt o naţiune deosebită şi ca stat în stat dosebit şi indivizii sunt tot aşa deosebiţi de massa majoră a naţiunei noastre autohtonă, deci nu sunt supuşi români ci supuşii statului lor în plină funcţiune.

Pe aceleaşi motive: nu sunt nici minoritate etnică, căci fac parte neîncetat din massa majoră a neamului lor, oamenii aceluiaş stat,, aceiaşi naţiune evreiască în continuare; *nu sunt separaţi de-ai lor; n'au întrerupt nici legătura politico-religioasă cu organizaţia statului lor, de ale cărui legi de guvernare depind în prima linie.*

Nefiind nici una nici alta în ţara aceasta, ca şi'n toate ţările — prin însăşi Constituţia lor de stat în stat, calitatea lor de străini este complect justificată şi străinii nu pot avea drepturi politice.

Se va spune poate: cu toate acestea li s'au dat drepturi politice, şi'n limitele acestor drepturi să fie consideraţi. Nu se mulţumesc numai cu atât, ei vor drepturi evreieşti. Şi anume: cunoscutul rabin şef dl dr Niemirower din Bucureşti în cartea sa *„Incursiuni în istoria evreilor"*, la capitolul XIX, pag. 109, arată că tot ce li s'a dat până acum, după exemplul Franţei şi Americei, au fost drepturi omeneşti şi nu evreieşti.

Care sunt acele drepturi evreieşti? Sunt toate acelea ce decurg din legile prevăzute în biblia evreiască, parte din ele arătate mai sus, şi din profeţi, cu detalii prin legislaţii ulterioare ca Talmudul. Cum s'a arătat: *prin ele se urmăresc averile. dominaţia universală şi chiar viaţa celor de alt neam.* Dominaţia Universală în stilul Alianţei Israelite Universale.

Dacă după expresia lui Klatzkin, de mai sus, se consider ca musafiri numai şi la noi popor — de gazdă, vom observa şi aci că dintre toate popoarele, cu evrei în gazdă, România adăposteşte cei mai mulţi în proporţie cu populaţia sa, cum se ştie: aproape două milioane şi jumătate, sau chiar 3 milioane evrei, la o populaţiune de 14 milioane pur români.

Prin aceasta proporţia este atât de mare, evreii atât de mulţi, încât sufocă naţia, cum au sufocat oraşele Moldovei din cuprinsul hotarelor lui Ştefan cel Mare, — târguri şi târguşoare, — iar acum, de câţiva ani, invazia cu furie asupra pieţelor Bucureştiului, trecut de jumătate sub stăpânirea lor, precum şi asupra Ploieştiului pentru bogăţiile şi minele Prahovei.

Aşa că nu sunt numai cârciumele în stăpânirea lor, cum drept a observat I. P. S. S. Mitropolitul Primat, ci totul sub acapararea lor. De aci nelinişstea omenirei noastre, de aci fierberea în substrat, cu ură contra acaparatorilor.

I. MIRONESCU „NOR"
Inginer hotarnic, Bucureşti.

---

[1]) Vezi cartea dlui dr Paulescu despre „Talmudul, Kahalul, Francmasoneria. Ediţia 1913. Ce cuprinde acest guvern, pentru conducerea supuşilor săi religioşi, detalii, nu priveşte.

© BCU CLUJ

Pământul Făgăduinţii

— Veşti noui şi întristătoare din Iclod —

In numărul 13 an. II din 1 Mai 1926 din „Infrăţirea Românească" am avut nenorocul şi durerea să semnalez, — cu date absolut autentice şi din izvor de mâna întâi, — prăpădul ce se face în populaţia băştinaşă şi românească din Iclod prin subminarea asiduă şi conştientă a elementului românesc din partea jidovimei, secondate şi ocrotite de autorităţile locale şi chiar şi superioare, ale căror reprezentanţi sunt jidani sau jidoviţi.

S'au spus acele lucruri dureroase, nu ca palavre, ci ca un strigăt de durere, în nădejdea că se vor afla suflete româneşti şi creştineşti, cari să sară în ajutorul românilor destinaţi pieirei şi că, doar', se va mişca conştiinţa românească în factorii cu cădere ai judeţului Someş.

Trist este, însă adevărat: toate sunt toacă la urechea surdului.

In toată vremea vezi apărând pe străzile comunei câte o figură nouă de jidan, de vederea căruia eşti apoi silit să te delectezi permanent, deoarece îi vine bine ca să-şi stabilească domiciliul său în Iclod, punându-se sub aripile ocrotitoare ale nobilului de „Nagyiklódi" Tischler Mór.

Toată lumea e cap plecat înaintea intereselor jidoveşti şi se face fără judecată şi conştiinţă. Interesele jidoveşti apoi sunt mai vârtos şi aproape totdeauna de natură materială, lovind fără milă în românii storşi şi fără vlagă.

Reforma agrară în Iclod a fost şi este o batjocorire a elementului românesc din cauza, că această comună a fost sortită de duhul cel rău să-l aibe de mare proprietar pe Tischler Mór. Pentru a i se salva deoparte proprietatea acestuia, în această comună cu hotar extins la 2 jughere, ca nu cumva românul să poată apuca la putere şi să cuteze a se împotrivi cutropirii jidoveşti. Hotăreşte Comitetul Agrar (sub preşedinţia lui Constantinescu-Porcu, pretinul lui Tischler Mór), lasă 510 jughere lui Tischler Mór (motivând cu nişte afirmări şi certificate oficiale, la exactitatea cărora încape deabine îndoială). El deţine însă mai mult şi acum; când este numai vre-o trebuinţă, se iea din moşia lui strictul necesar. Aşa mai nou s'au luat 77 jughere; dacă nu s'ar fi ivit trebuinţa, trecând dela săteni la un alt proprietar creştin o cantitate de pământ ce se cuvenea acestuia, pentru care era să se compenseze sătenii, şi aceste 77 jughere rămâneau şi pe mai departe la Tischler Mór. Te cruceşti când vezi, că dela creştin se poate lua şi peste lege şi cuviinţă, iar jidanul poate să deţină pe nedreptul cantităţi considerabile de pământ.

Pentru ilustrare în special, supun de astădată judecării opiniei publice româneşti cinstite cazul *„sesiunei parochiale şi şcolare izraelite"* din Iclod.

Regiunea Agricolă Gherla prin procesul verbal No. 184 din 20 Februarie 1927 la p. 10 de repartizare atribue, după cum sună: *„10. Sesiune parochială şi şcoală conf. israelită ce se va cere aprobare suprafaţa de 12 Jug. cat."*

Preotul comunei, din consideraţia că pentru cântăreţul bisericii din Iclod, pentru biserica şi şcoala din Iclozel, — toate aceste fără sesiuni, — nu s'a destinat nimica, a cerut să se dea acestora cuvenita sesiune, susţinând mai vârtos că nici comunitatea şi nici şcoala evreiască nu sunt îndreptăţite să primească sesiune, pe când şcoalei, bisericii şi cântăreţului se cuvine sesiunea.

La această reclamaţie verbală Regiunea Agricolă Gherla a dat adresa No. 357 din 8 Aprilie 1927 către Primăria comunei Iclod, în care lasă ca din 12 jughere să se dea cântăreţului bisericii din Iclod 5 jughere, *„rămânând biserica (sic nu parohia) evreiască cu 7 Jug.*

Şcoala din Iclozel a primit 2 jughere (zi două faţă de 5 destinate şcoaiei jidoveşti), iar biserica românească 1 (zi unu faţă de 7 ale sinagogei jidoveşti) în hotarul propriu.

Aceasta fiind situaţia şi ruşinoasă şi nedreaptă, preotul şi în calitate de preşedinte al comitetului şcolar a cerut cu adresa No. 146 din 16 Septemvrie 1927 intrarea în legalitate. Lăsăm să urmeze adresa fără să facem vreun comentar.

„Domniei Sale Domnului Agronom Regional Gherla.

Domnule Agronom Regional! Ca paroh al comunităţilor bisericeşti române din Iclod şi Iclozel, Vă rog cu onoare să binevoiţi a considera următoarele;

In primăvara anului curent, când aţi făcut repartizarea terenului expropriat, în scopuri bisericeşti aţi destinat:

1. In Iclod: bisericii şi şcoalei evreeşti 12 jughere.

2. In Iclozel: bisericii româneşti unite 1 jugher.

La cererea mea verbală aţi binevoit destinaţia din Iclod a o modifica, atribuind cantorului bisericii noastre, cu aproape 1300 suflete, 5 jughere — lăsând „biserica evreească" cu numai 7 jughere.

Pentruca să nu fiu timbrat, deşi fără temei, de instigator, n'am reclamat în scris, că destinaţia pentru „biserica şi şcoala evreească" nu are justificare legală, deoarece:

a) Comunitatea izraelită din Iclod are numai 173 suflete, după dovada certificatului comunal sub 1) anexat şi deci nu are suflete (cel puţin 300, având rabin local) recerute prin aliniatul 2 *b)* din instrucţiunea No. 3855 din 14 Martie 1923 a Direcţiunii generale din Cluj pentru R. A. şi adecă din art. 6 punctul 4 din legea R. A.

b) Şcoală evreească (în fiinţa legală şi sub controlul Statului) în Iclod nu există, după cum dovedeşte adresa No. 1799—1927 a Revizoratului şcolar al judeţului Someş, anexată aici sub 2).

Dupăce însă destinaţia făcută în primăvară se menţine şi pe mai departe, mă văd silit acum să Vă rog ca să binevoiţi:

Lipsind „biserica şi şcoala evreească" — cari nu au niciun drept şi adecă nu există în Iclod, — de sesiunea de 7 jughere, să atribuiţi din acest teren;

1. 5 jughere biserici româneşti unite din Iclozel, care are teren productiv de numai 1 jugher 462 st. p. (din cf. No. 23), din care a perceput în total 700 lei în anul 1926, — care este lipsită şi cu multe nevoi şi care are 384 credincioşi (deşi este filie, la care se recere numărul de 100 suflete numai sub respectul legii R. A.)

2. Şcoalei primare de stat din Iclozel, care asemenea se luptă cu cele mai mari greutăţi, să binevoiţi a atribui 2 jughere pe lângă cele 2 jughere atribuite în primăvară.

Când Vă rog să binevoiţi a lua în binevoitoare cumpănire aceste ale mele şire, şi să dispuneţi în sensul cererii mele, Vă rog să primiţi asigurarea stimei mele cu care Vă sunt. — Iclod, la 16 Septemvrie 1927. ss. I. Sângeorgean paroh, preşedintele com. şcolar din Iclozel".

La această cerere timp de 2 luni nu s'a primit răspuns, aşa că preotul a reclamat, trimiţând adresa No. 214 la 16 Noemvrie 1927.

La această reclamaţie apoi Regiunea Agricolă Gherla răspunde cu adresa No. 891 din 19 Noemvrie 1927,

---

[1]). Certificat comunal. Subsemnata primărie dovedeşte oficios, că populaţia din comuna Iclod după religie se împarte după cum urmează: ortodoxi 9, greco-catolici 1229, romano-catolici 30, reformaţi 67, evrei 173, armeni 6, în total 1514 suflete. Iclod, 13 Septemvrie 1927. ss. Davidovits, notar. ss. Mihai Hurducaş, primar.

[2]). România. Revizoratul şcolar al judeţului Someş. No. 1799—1927. Domnule Paroch. — In nex cu cererea Dv. No. 144 avem onoare a Vă comunica, că în comuna Iclod afară de şcoala primară de stat, nu avem ştire să existe o altă şcoală particulară. — Dej, la 16 Septemvrie 1927. ss. I. Chiorcanu.

© BCU CLUJ

pe care o dăm aici în întregime, cu titlu de document:

„Ofiçiul parohial Român Unit, Com. Iclod. — La adresa Dv. No. 146 şi 214—1927.

Cu onoare Vă comunicăm următoarele:

a) Prin raportul nostru No. 765—1927, am supus cazul d-lui Consilier Agricol al judeţului referitor la cererea Dv. din adresa primă, — la care s'a răspuns cu ordinul No. 1568—1926 că *biserica şi şcoala evreească din Com. Iclod rămâne şi pe mai departe cu competinţa* (sublinierile făcute de noi!) atribuită de 7 Jug. cat.

b) Referitor la satisfacerea bisericei gr. cat. şi a şcoalei din Com. Iclozel cu alte terenuri — decât cele primite până în prezent, am arătat încă odată dlui Consilier Agricol carei-i situaţia terenurilor expropriate în Com. Iclozel şi Iclod, cu rapt. No. 784—1927 — la care până în prezent n'am primit încă rezultat. Şef de reg. apr. ss. Gh. Ignat, Secretar ss. I. Cosma".

Aceasta este situaţia „sesiunei parochiale şi şcolare evreeşti" din Iclod. Autorităţi de ale Statului român, chemate să apere legalitatea, în scrisoare oficială sancţionează nelegiuirea.

Se dau fără temei legale, din o moşie expropriată dela un creştin, 12 şi adecă 7 jughere, — neluând în socotinţă reclamaţii şi cereri legale, — unei comunităţi jidoveşti de 173 suflete, pânăcând bisericii româneşti cu 384 suflete şi şcoalei româneşti, fără îndoială îndreptăţite, nu se poate da sesiunea cuvenită.

Pânăcând se dau 7 jughere jidanilor, serviciul sanitar de circumscripţie, — acest oficiu important, care îngrijeşte interesele sanitare alor 17 comune cu 10365 locuitori români şi creştini (8932 români şi 1433 maghiari), este lipsit de sesiunea avută în anii precedenţi, dupăcum au şi alte circumscripţii. Medicul creştin, care cu toată râvna împlineşte serviciul său important pentru sănătatea alor 17 comune (fără îndoială mai important decât văicărerile din sinagogă în slujba alor 173 suflete) nu poate să aibe sesiune, trebuincioasă pentru producerea furajului necesar la întreţinerea alor doi cai, spre a putea cutreera comunele situate pe distanţe de zeci de kilometri.

Dacă nu aşi fi indignat şi ruşinat în demnitatea mea de român, aşi propune Domnului Consilier Agricol al judeţului Someş şi Domnului Agronom al Regiunei Gherla, să cumpănească, dacă nu s'ar putea să se dea *vorbeterului* din Iclod 100 Ha. sesiune, — tot pe temeiul stării de prezent, — cu atât mai vârtos că Legea de organizare a Bisericii ortodoxe prevede (cu ceva sucitură de analogie se poate aplica), că unde nu este, să se creieze sesiuni de *100 Hectare pentru Episcopii.* Or, vorbeter-ul sau rabinul din Iclod se numeşte din partea jidanilor, cari îi prostesc şi pe români, *„Vlădicu"*, iar însuşi rabinul pe sine se numeşte *„primrabin"*, exact ca reprezentantul cultului mozaic în Senatul Ţării. (Analogia până acum a fost făcută şi se cuprinde în acte oficiale, numindu-se *parohie* şi *biserică* aşezămintele jidoveşti).

Dar nu ne arde de glumă, ci aproape desnădăjduit supunem acest caz, cred că unic în felul său, care trebue să revolte pe orice om de bine şi nu voim să nu credem, că se va face şi îndreptarea absolut trebuincioasă a umilirii de azi, chemând la răspundere pe cei uitaţi de demnitatea lor de român.

I. S. SOMEŞAN
preot pe valea Someşului

Armata noastră

— Pentru Domnul Ministru de răsboiu —

Multe şi variate vor fi păcatele vieţei noastre publice, dar faţă de neregulele ce se semnalează în armată, se comite o crimă prin tolerarea lor.

Vom pomeni câteva, poate în ceasul din urmă se vor lua măsurile necesare.

Relev acestea cu conştiinţa împăcată, că îmi fac datoria de cetăţean şi de ostaş.

Iată câteva fapte:

1. In multe corpuri de trupă în prima perioadă de instrucţie, 1 Febr. —1 Iunie, oamenii apţi pentru gradul de fruntaş şi caporal, sunt aleşi ca ordonanţe personale a Dlor ofiţeri.

2. Se face prea mult uz de soldaţi în serviciile personale a Domnilor ofiţeri şi reangajaţi. Sunt cazuri de ofiţeri cari au în serviciu — cu intermitenţă — câte 3—4 soldaţi.

3. Materialul de luptă, cât şi echipamentul, lasă foarte mult de dorit cum este întreţinut. Apoi este insuficient şi de proastă calitate.

4. Solda trupei nu se împarte regulat şi cinstit.

Un caz mic: la Buzău, un comandant de baterie, opera solda trupei pentru a cumpăra hrană cailor, ca să fie graşi în preajma inspecţiei.

5. Avem azi o singură Şcoală militară pregătitoare de ofiţeri de rezervă de artilerie. Aceasta e la Craiova.

Localul este fosta *cazarmă* a Reg. 6 vânători.

Tinerii extenuaţi de studiile liceale şi universitare, sunt internaţi într'o cazarmă cu dormitoare de 50—70 elevi, pe care le curăţă soldaţii!

Iarna frigul îngheaţă apa în bidoane.

Lumina şi apa, lipsesc adeseori.

Pentru spălat sunt două lavabouri, fără lumină, fără geamuri şi fără foc.

Elevii?!

Sunt viitorii ofiţeri de rezervă de artilerie, care constituesc majoritatea combatanţilor în timp de răsboiu.

Până acum 3 ani, nu se admitea scutirea taxei de cal. *Deci 80% din elevi erau jidani şi alte minorităţi. Azi, prin scutirile ce se fac, s'a ajuns ca să avem 50% minoritari; din care majoritatea sunt jidani.*

Anul acesta s'au prezentat suficienţi candidaţi români. Dar din lipsă de fonduri, Şcoala i-a trimis majoritatea la serviciul auxiliar, oprindu-şi — aşa zisele elemente selecţionate — *dintre jidanii atot-pătrunzători,* un număr destul de mare.

Trebue să se ştie că 65% din ofiţerii de rezervă de artilerie, sunt jidani!..

Cum şi-au făcut jidanii datoria în răsboiu, se ştie de toată lumea, mai ales la artilerie şi infanterie.

Cum şi-o fac astăzi, să vă dau un exemplu:

In anul şcolar 1926—1927 la Craiova, printre alţi jidani era şi multimilionarul Harth Camilo din Cernăuţi.

La unul din monstruasele chefuri ce a făcut către finele anului şcolar, a compromis doi ofiţeri ai şcoalei, pe care corpul i-a mutat disciplinar dela Şcoală; unul la Târgul Mureş şi altul la Ismail.

Trimis în Februarie la un Regiment de artilerie din Roman, d. Harth Camilo, s'a prezentat Comandantului de baterie cu această frază:

— „Domnule Căpitan, am auzit că sunteţi dija un tip foarte scarbos, dacă este aşa, eu mă mut din batăreia d-voastre!

Din imprudenţă (!), Comandantul încercând să-l pună la locul lui, a avut de suferit... consecinţe!..

Incheem deocamdată cu atât.

G. FĂCĂOARU
Str. Cantacuzino 21 Bucureşti

Revista noastră aduce mulţumiri vii Dlui Comandor Manolescu, secretarul Regionalei „Unirea" pentru a doua serie de abonamente trimise şi incasate, îndemnând pe toţi aderenţii noştri să urmeze pilda şi îndemnul ce vine dela Focşani.

© BCU CLUJ

GLASURI DIN TÂNĂRA GENERAȚIE

Păcatele noastre

Scriem acestea pentruca acei prea optimiști să aibă o terapeutică desiluzie, iar acei cari văd lucrurile așa cum sunt, un nou motiv de a mări numărul crestăturilor de pe răboj. Și pentru a dovedi, că unii sunt lupi, numai pentrucă noi suntem oi.

S'a crezut la început că toți antisemiții umblă sub steaua norocului. Azi însă suntem în măsură a dovedi că mulți dintre ei umblă sub musca de pe căciulă.

„Probemus..."

1. In fața Universității se află cunoscuta lăptărie proprietate a jidanului „Izsák". Sunt mai mult de 2 ani de când aproape toți studenții nostri mănâncă la orele 10, la 5 și seara la acest „Isac". Aproape toți au cunoștință că e jidan, aproape toți sunt integrali naționaliști, cei mai mulți au spart geamuri și cu toții își varsă banii în punga acestui I-„sac".

Oare să fie acesta antisemitismul practic?

2. Dar va zice cineva: „Nu poți face antisemitism pe temă de alimentație". Să trecem atuncia la îmbrăcăminte. Sunt mai mult de 90 procente acei studenți cari își fac hainele la firmele jidovești „Janovits" și „Neumann". Cercetătorul curios nu are decât să cerceteze registrele acestor firme și se va convinge de „absurditățile" pe cari le înșirăm noi aici. Căci nu e vorba să se cerceteze cine cumpără dela jidani un ac sau o blană. Adevărul e că toți cumpără câte ceva, iar încet și pe nesimțite ei ne cumpără pe toți.

Căci Domnii mei, vă rog să recunoașteți, că antisemitismul este o doctrină care nu se justifică decât atunci când o pui în practică!

3. Dar problema se complică și cu elemente ce se încadrează în domeniul pur al intelectualității. Las la o parte faptul, că noi cei mai mulți cunoaștem literatura română prin prisma de vederi a lui Dobrogeanu Gherea (Nuhăm Katz) și prin a lui Sanielivici, iar vocabularul linguistic prin ceeace vrea Șăineanu și Stănceanu, jidani sadea cu toții. Căci chiar și iluzia de civilizație pe care zi de zi trebue să ne-o dea jurnalul, noi ne-o procurăm tot din ziare jidovești.

Căci „Adevărul literar" se citește mai mult decât „Universul literar" iar „Dimineața" mai mult decât „Universul".

Dealtfel opinia publică este ca știutul. Inghite orice. Căci numai astfel se poate explica succesul ce îl are „Dimineața" și „Adevărul" pe piața Clujului. Vânzători specialiști aduși din mahalaua Bucureștilor sbiară ca din gură de șarpe la diferite colțuri de stradă „Dimineața — cele mai nouă știri, — fuziunea lui Averescu cu Maniu, — fuziunea lu Maniu cu Brătianu — ori fuziunea lui Brătianu cu Iorga".

Și așa se trece „Dimineața" spre marea bucurie a dlui Buteanu, scrib cumpărat ori fiu pierdut. Iar studenții citesc ce scrie Grauer și Nadler și fac naționalism integral.

— Cereți nume de persoane?

D-lor mai presus de toate să nu fim ipocriți.

STUDENTUL CLUJAN

De ce Moții noștri au ajuns cerșetori, sau cine a devastat pădurile românești

Se agită din nou chestia pădurilor noastre și de sigur că încă mult timp vom avea ocazia să auzim cum se irosește această bogăție națională, care nu atrage atenția miopiei guvernamentale decât prin prea simțitoarele bacșișuri — obiceiu atât de bine localizat la noi, încât dacă n'am ști anticipat proveniența lui, am jura că este pământean.

Am zis că se agită din nou chestia pădurilor, pentrucă de fapt se agită încă de mult, însă am crezut că în urma a 2 mari evenimente, regimul pădurilor se va schimba.

Acele două mari evenimente au fost: moartea fostului ministru Alecu Constantinescu, zis și *„cioclul pădurilor"* și împrejurările grele în cari guvernul actual a luat cârma țării unită cu responsabilitatea unei guvernări cinstite, care curgea din această excepțională stare de lucruri.

Nu încerc să blamez pe nimeni, dar ce să fac: „de mortuis nil nisi... verum".

Fostul ministru de tristă memorie pentru pădurile noastre constituia un grav obstacol în calea unei politice forestiere *„românești"*.

Avem atâtea exemple de tranzacții oneroase încheiate și patronate cu concursul acestui matador forestier, care-și făcea o glorie — și'n acelaș timp se'nțelege și-un venit — din afacerile obscure, dar foarte rentabile pe cari le făceau jidanii cu lemnul românesc.

După ce s'au furișat în toate domeniile, după ce au supt și sug încă din toată seva, acești paraziți s'au năpustit și asupra mănosului câmp de activitate și rezultatul ne arată că în nici un alt domeniu „vampirismul jidănesc" n'a operat mai adânc.

Avem prin așa zisa naționalizare a subsolului, societăți pentru exploatarea petrolului: jidano-americane, jidano-engleze, jidano-olandeze etc.; subsolul era prin urmare naționalizat...

Și-ar fi permis îndrăzneala să se apuce de altă ramură de bogăție națională: cerealele și vitele — dar nu s'a putut — acesta era monopolul „Băncii Românești".

Prin grația răposatului Alecu Constantinescu îi vedem introduși însă într'altă ramură de bogăție națională: pădurile — și vedem numai după o scurtă trecere de timp că vandalismul lor s'a manifestat aici cu maximum de intensitate.

In anul 1922 s'au exportat 805.000 tone lemnărie, adică aproape cât întreaga producție. Dacă adăugăm la această cifră și consumul intern, cât face în total? De ce atâta risipă de material lemnos? De ce atâta jaf, când știm că abuzul nu poate să aibă decât urmări dezastruoase?

Și-apoi ce sunt altceva inundațiile din ultimii ani și bara de la Sulina, decât urmările politice nefaste ale aceluia care a fost mai mare peste pădurile noastre. Da, repet — ale noastre — căci ale cui au fost pădurile Moților, decât ale lor? ale noastre, ale acelei majorități enorme, care a fost sistematic spoliată de drepturile ei legitime asupra unei avuții pe care în cursul vremurilor au apărat-o cu prețul vieții lor. De ce s'a furat hrana acelei brave populațiuni din munții Apuseni și aiurea? Ca să ajungă cerșetorii de azi?

Acesta este bilanțul activității răposatului Alecu Constantinescu în domeniul forestier și iată pentruce ziceam mai sus că moartea lui constitue o dată în analelele pădurilor noastre.

Credeam că dispărând cauza va dispare și efectul, dar ne-am înșelat. Din contră, am avut ocazia să aflăm și de alte afaceri necurate, contractate sub regimul „constantinesc" al pădurilor și-al căror dosar respectabil strâns de dl inginer Florescu, fost deputat al L. A. N. C., stă la dispoziția oricui vrea să studieze activitatea distructivă, pe care urmașii lui Izrael, cu consimțământul nostru tacit au desfășurat-o în acest domeniu.

A venit apoi, în împrejurările cari se știu, guvernul actual și tocmai acele împrejurări ne îndreptățeau să credem că lucrurile se vor schimba.

Am auzit de vizite în țara Moților, de promisiuni ademenitoare, de planuri

© BCU CLUJ

şi ne-am bucurat. Dar a trece dela lirica teoriei la practica faptelor e mult.

In ultimele alegeri, toate partidele şi în special guvernul, s'au întrecut în dragostea pe care au arătat-o oropsitei populaţii din munţii Apuseni. Dar se vede că trecând luna de miere, a trecut şi dragostea cea aprinsă declarată cu atâta spontaneitate în epoca vulnerabilă a alegerilor.

Acestea sunt aspectele triste sub cari se manifestă problema pădurilor şi numai acum vedem cât fond de adevăr cuprinde zicala moţului: *„Munţi noştri aur poartă, noi cerşim din poartă'n poartă"*.

S'ar putea crede că este în această afirmaţie, o exagerare manifestă, dar nimic nu e mai adevărat, căci ce-au ajuns Moţii noştri decât nişte cerşetori?...

Domnilor dela conducere, dacă simţiţi româneşte cât de puţin, procedaţi de astădată tot „româneşte": revizuiţi toate contractele de păduri încheiate până acum şi credem că nu puţini vor fi jidanii cari au tras sistematic statul pe sfoară — adică pe noi.

Dl inginer Floresscu vă stă la dispoziţie!...

GHEORGHE I. POPESCU
Student, Academia Comercială

...Şi e toamnă

Soarele faţa şi-a'ntors spre alte orizonturi şi nu mai trimite nici căldură, nici lumină. Ceaţă deasă şi rece cerne în văzduh. Natura împaianjenită îşi învăleşte huma cu haina-i zdrenţoasă şi petecită pe-a-locuri cu peteci de varii culori spălătăcite. Peste câmpii surii vântul şueră spasmodic. Pădurea cu faţa-i mutilată oftează privindu-şi frunzişul palid şi veşted, şi'n şoaptă picură lacrimi pe ele... Monoton susură şi valea... Iar din depărtări glasuri frânte s'aud. E răguşit cobit de bufniţi ce se răsfrâng de pe turnul ciung din cetatea ruină.

Este 'nfiorător aspectul toamnei ucigaşe când sub cerul strein mărginit de orizonturi stranii viaţa piere.

Piere viaţa şi piere un neam!

Cu natura — ce se stinge pe patul ei muribund — se sbate'n agonie un neam şi el zdrenţos şi cârpocit. Fratele codrului, Românul, îngălbeneşte şi el, şi viaţa-l părăseşte...

Cu frunza ce fluturá'n vânt şi cade apoi jos, palid şi veşted cade şi el: cu ochi stânşi adânc căzuţi în orbite, cu faţa-i brăzdată de brutalul alcool şi cu cap diform — ce poartă un păr zburlit şi sălbatec — în vârful unei spinări îndoite a scheletului uscat. E fiul morţii.

In toamna târzie pe marginea de drum un copil zgribulând şi'nfrigurat a veghe stă. Din timp în timp plângând bolboroseşte cuvinte abia înţelese: ta...ta...a...tă...ă, mi-e fri...i...ig. El zace lungit cu faţa umflată având un colorit roş-vineţiu, ochi holbaţi şi gură căscată şi băloasă.

O, pater familias! Nu departe de el un desmoştenit al sorţii — pe umeri cu un suriu suman secular, aplecat cu capul, privind fix şi lung gânditor calcă cu paşi mari, trage un telegar cu cosciug tâlcuit din scânduri vechi. E carul funerar. In urmă? Nimeni.

Acesta-i destinul nostru. Toţi aşa vom muri de-vreme sau târziu. Vom muri ca asmaticii în toamnă târzie ucişi de miasma alcoolului otrăvitor. Nime în urma noastră nu va fi. In locul glasului de clopot croncănit de ciori şi 'n loc de versuri funerare cobet trist de cucuvea ne va 'nsoţi pe calea înspre groapă.

Toamna cu chipul istovit de moarte peste noi s'aşterne. Ţara îmbracă aspect polar friguros şi sinistru. Viaţa se distruge şi moare.

In ascunzişurile depozitelor infernale străjerii butoaelor uriaşe: un Deitel, Kohn, Fedmann etc. etc.... dând jurământ lui Jahveh ne-au conjurat şi vreau exterminarea noastră.

Stavilă nu se pune undelor spirtoase ce se năpăstuesc, nici măsuri de apărare nu se iau.

Soarele spre alte lumi şi-a'ntors privirea... şi e toamnă.

(Aspecte din Gherla) I. C.

Intr'o chestiune personală

Domnule Director,

La caraghioslicul patetic apărut în preţuita Dv. revistă No. 24 din a. c. „O punere la punct", iscălit R. F. Bogdan răspund numai din consideraţiunea ce o am faţă de Dv. şi cetitorii revistei. Nu reflectez la autoaprecierile „idealistului puritan" nici la tonul care trădează pe omul neisprăvit — cel puţin sufleteşte.

Restitui adevărul în următoarele:

1. Nu am fost nicicând membru al „Ligei" dlui Cuza ci al *„Acţiunei Româneşti"* de sub conducerea Dv. şi numai înainte de fuziune. Orice altă afirmaţie este un neadevăr ce se poate dovedi din registrele respective.

2. Este neadevăr că tatăl numitului „idealist puritan" nu a primit să fie candidat pe lista liberală pentrucă nu i-ar fi convenit tovarăşii de pe listă. Ci el a fost *omis* din motivul că s'a constatat tocmai înaintea depunerii listei că este denunţat în formă legală de acţionari sub No. 1775—1927 C. II. a Tribunalului Mureş, în baza art. 218 şi 221 a legii XXXVII din 1875 că:

a) „Fiind director la banca „Cerbul" contrar legii, nefiind acoperită prima emisiune, a încercat a o dona".

b) „Nu a încheiat bilanţ de 7 ani, suprimând totodată în mod arbitrar plata dividendelor către acţionari".

c) „A cumpărat pentru institut propriile acţiuni, ceeace constitue conform legii faptă penală".

d) A îndeplinit lucrări în mod arbitrar.

e) Nu avea consiliu de adm. Şedinţă de direcţiune şi comitet de cenzori nu a ţinut de 7 ani.

f) „A întrebuinţat banii contrar destinaţiei lor, nu i-a putut justifica, a introdus conturi fictive şi *a comis cele mai grave abuzuri penale cu pedepse grele de lege"*; Cauza este înaintea judecătoriei. Deci partidul liberal pe lângă toată bunăvoinţa nu a fost în situaţia de a menţine pe dl Bogdan pe lista sa. Acesta este adevărul.

3. Este o calomnie de rea credinţă că eu aş fi comis orice presiuni sau ilegalităţi la alegeri. Am fost conducătorul luptei şi operaţiunilor electorale a partidului n. liberal în plasa Band şi dovedesc afirmaţiunile mele cu bărbaţii de încredere a partidului n.-ţărănesc d-nii adv. dr. Roman Iov şi ing. Horia Precup şi cu cel al partidului poporului dl prof. I. Pop cu cari am fost împreună toată ziua, până după declararea rezultatului şi cari recunosc absenţa oricărei ilegalităţi.

4. *Străinii* nu au fost mulţumiţi de activitatea mea ca primar.

Mi-au adus diferite invinuiri pentru cari am fost deja anchetat timp de o lună întreagă de cel mai sever insp. gen. adliv. dl D. Tomescu. Este semnificativ, că eu eram inregimentat în partidul dela guvern şi că invinuirile au fost susţinute tocmai de un deputat guvernamental care teroriza cu autoritatea sa politică şi cu promisiuni, ca să se fasioneze în potriva mea, dar totuşi iată concluziunile acelui referat de peste 60 pag. şi numeroase dosare:

„Cercetând partea de responsabilitate a D-lui primar E. A. Dandea pentru neregulile semnalate mai sus, am constatat că D-sa şi-a făcut la timp datoria atrăgând atenţia fiecărui şef de serviciu în parte asupra îndatoririlor ce are. Dacă totuşi s'au constatat nereguli, sunt făcute de func-

© BCU CLUJ

ţionarii găsiţi vinovaţi, fără să se poată dovedi că Dl Primar sau ceilalţi consilieri au avut cunoştinţe de ele.

„Grija ce a purtat Dl Primar pentru buna administrare a averii oraşului se pot constata din ordinele şi măsurile ce a luat, care se pot vedea în dosarul No. 1. pag. 4—10, 95—100, 119—130, dos. No. pag. 12, 34—59, dosaru No. 3 pag. 39, 43, precum şi din lucrările anexate, care nu sunt cuprinse în dosare şi purtând numerele de înregistrare la primăria din Tg.-Mureş 1283 922, 4875/924 şi 2/925.

„Pentru abuzurile săvârşite de funcţionarii Sabin Pasere şi Vasile Togănel a fost sesisată comisiunea disciplinară cu adresa primăriei No. 719 1925. Deasemenea prin aceea adresă a fost trimis înaintea comisiunii şi şeful contabil Traian Roşu pentru lipsă de control.

L. S.

Director (ss.) D. Tomescu".

Astfel a fost apoi clasată chestiunea de cel mai sever secretar general care l-a avut Min. de Int. de Dl *Al. Crasnaru,* preşed. consiliului sup. adtiv, cu ord. No. 24173 C. — 12 Nov. 1925.

Aceiaşi străini, completaţi cu 2—3 contrari personali şi inamici politici constituiţi în „comisie", la 30 Aprilie 1926, au reeditat şi guvernului Averescu o parte din aceleaşi invinuiri. Insă Ministerul de Interne în baza deslusirilor mele şi mai ales a raportului menţionatei anchete a trebuit să claseze chestiunea, cu toate că nu eram nici „averescan".

Este neadevăr deci că nu s'ar fi înaintat şi a doua oară Ministerului invinuirile aduse mie. Ele s'au înaintat sub No. 21727/926 Min. Int. Este o calomnie stupidă că oricând aşi fi avut orice afacere „cu un anume Becher". Aceasta nici măcar invinuitorii mei nu o au afirmat nici când, ce se poate vedea din rapoartele anchetelor.

Raportul de anchetă îl pun la dispoziţia oricui şi spre acest scop alătur pentru on. redacţie 2 exemplare.

Cu acestea eu am încheiat definitiv deslusirile cu cari m'am simţit dator tot — repet — nici decum faţă de invinuirile calomnioase a dlui Bogdan, ci faţă de numeroşii prieteni, pe cari îi am între cititorii preţuitei Dv. reviste.

De sigur nici limbuţia, nici megalomania cutărui băeţoi nu impresionează. Cei cari totuşi ar ţine Mesia al românismului pe unul ca acesta, — să poftească la Reghin să se închine.

Tg.-Mureş, la 10 Noembrie 1927.

EMIL DANDEA
advocat.

Din străduinţele noastre de organizare

Reproducem mai jos următoarea adresă, care poate trezi din amorţeală pe toţi cei ce se îndoesc de dreptatea şi popularitatea cauzei noastre.

Liga Apărării Naţionale Creştine

卐 Organizaţia jud. Prahova
Comitetul Comunal Hăbud

Nr. 1
1 Nov. 1927.

Domnule Preşedinte,

Din suflete curate, isvor de sinceră şi neînclinată combatere a ţâşnit şi s'a împrăştiat în tot cuprinsul mănoasei Românii, azi încălcată de cea mai hidoasă vieţuitoare, jidanul.

Sub cutele drapelului fluturat de minţi luminate, au alergat toate conştiinţele vrednice de a lua vlaga pământului românesc şi când au fost puşi la încercare, alegerile din 1926, au ştiut ca sub baionete şi cătuşe, să-şi spună cu dârzenie cuvântul, spre a trimite 10 deputaţi în parlament.

Dar viitorul ce se întrezărea plin de succes, s'a întunecat de norii unei trufii, ce a trântit totul şi a trimis desamăgirea până şi la cei mai optimişti luptători.

Se credea că totul e pierdut şi durerea sfâşia pe cei cari luptase fără preget, când glas venit dela Focşani înjghebează iarăşi L. A. N. C. şi chezăşia trecutului D-vs. i-a îndreptăţit pe toţi de a vă da greaua sarcină de păstor al turmei, cu credinţa că veţi trece peste aşteptări şi cu sârguinţa şi dragostea, cu care mereu aţi dat dovadă, veţi readuce iarăş pe luptători de ai noştri, ca: Găvănescu, Amos Frâncu, Valeriu Roman, Maior Cristopol, Dr. Maxim Radovanu, Fedeleş, Paulescu şi alţii.

Noi cei din această Comună, convinşi de dreptatea D-vs., vă jurăm credinţă *şi nu aşteptăm decât cuvântul D-vs. spre a porni la luptă.*

Dea cerul ca succesul să încununeze cât de curând această sfântă luptă şi lifta păgână să fie îngenunchiată.

In numele L. A. N. C. Hăbud.

Secretar,
GEORGE A. COSTEA
Invăţător titular
Preşed. Căminului Cultural „Lumina".

P. S. Vă rugăm dacă binevoiţi să ne trimiteţi tot ceea ce-i necesar pentru promovarea luptei.

Iniţiative laudabile

Asociaţiunea „Sănătatea socială" care luptă contra boalelor sociale şi special contra alcoolismului, ţinând legături strânse cu asociaţia antialcoolică **Trezvia** din Cernăuţi, a avut ideia cea bună să trimeată Preşedinţiei Consiliului de Miniştri, D-lui Prim-ministru şi D-lui Ministru de Finanţe *documente vii de suferinţă* purtată de populaţia rurală din Maramureş şi judeţul Năsăud, din cauza alcoolismului răspândit în prima linie de cârciumarii jidani. Acele documente constau din petiţiuni semnate de sute de ţărani, în frunte cu conducătorii lor din localitate, prin care cer, să fie scăpaţi de plaga alcoolismului.

Ideia este bună. Ne îndoim însă de efectul ce va avea în conştiinţa unui *guvern jidovit,* care drept prim act de legislaţie de când a venit la putere s'a grăbit să depună în Cameră proectul de lege pentru amnistierea tuturor trădătorilor şi ticăloşilor din timpul războiului pentru întregirea neamului, iertând astfel de pedeapsă peste 20.000 (douăzeci de mii) de Jidani, vinovaţi de trădare, spionaj şi pactare cu duşmanul; dar, care guvern *jidovit* nu a avut curajul să aducă cu un ceas mai înainte legea contra fabricaţiei băuturilor spirtoase, care a fost depusă ca proect la Cameră din Iunie 1925.

Aceasta lege aşteptată să între în vigoare de toată suflarea românească, este întârziată de a-şi produce efectele, *pentru ca liberalii să nu supere* **sutele de mii** *de cârciumari Jidani, cu brevet sau clandestini.* Acelaşi guvern se grăbeşte însă a scoate din puşcării pe Jidanii cari ne-au trădat, ca soldaţi gradaţi şi ofiţeri dela 1916—19! Iată, domnule cititor care este sufletul adevărat al partidului liberal faţă de Jidani. De aceia ne îndoim, că guvernul actual va lua măsurile cerute de petiţionarii din Maramureş şi judeţul Năsăud.

Strădania misionarului Th. Hrib, care cu zel de apostol lucrează pentru mântuirea noamului său, nu va găsi ecoul aşteptat în conştiinţa unui guvern *jidovit.*

Totuşi noi cei dela *Infrăţirea Românească,* cari denunţăm opiniei publice ticăloşia guvernanţilor noştri de orice partid politic şi gravitatea pericolului jidovesc, rugăm asociaţiunea *Trezvia* din Cernăuţi să ne trimeată o copie după raportul dlui Th. Hrib, privitor la rezultatul misiunii sale, spre a-l publica în această revistă.

Rugăm pe dl *St. Bidnei,* preşedintele *Trezviei* să ne satisfacă această legitimă cerere.

„INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ"

© BCU CLUJ

INFORMAȚIUNI

Telegraful ne aduce știrea, că în ziua de 24 Noemvrie la ora 3 dimineața s'a săvârșit din viață, la vârsta de 63 de ani, Ion I. C. Bratianu.

La mormântul deschis se cuvine ca glasul pasiunilor să amuțească și o străduință cinstită de a fixa figura celui dispărut să ne stăpâncască.

Călăuziți de acest criteriu de judecată, suntem în asentimentul public, cârmuit de bunul simț românesc, când afirmăm că acela pe care astăzi îl regretă întreaga țară, a fost cel dintâi bărbat de stat al României întregite.

Din închegarea unității naționale a Românilor dintre Nistru și Tisa, numele său nu-l vor șterge timpurile, cari înecă în uitare atâtea vanități trecătoare.

Din capitolul prefacerii sociale, profunde și fecunde, înfăptuită prin reforma agrară și votul universal, figura lui nu va păli în scurgerea vremii, cum nu a pierdut nimic din strălucirea meritată chipul veșnic viu al lui Mihail Kogălniceanu.

Din străduințele de consolidare a României mari, cu frământările și patimele, cari au întunecat și încă întunecă atmosfera politică, se ridică impunătoare statura omului care vedea clar înainte și știa ce vrea.

A condus cu tărie, uneori cu mână aspră, hotărît totdeauna să înfrunte curente pe cari le socotea daunătoare progresului și viitorului țării.

Omul de voință și credință în destinul strălucit al neamului, trecând din viață la dreapta Aceluia care a fost Regele Ferdinand I al tuturor Românilor, lasă în urma lui nu numai fapte nepieritoare, dar și învățământul scump, din care trebue să se inspire toți oamenii noștri politici, și anume: că România în actuala ei fază de consolidare are nevoe de *voința,* care nu șovăește în regiunile înalte ale puterii, de un suflet curat și dezinteresat putând să reziste ispitelor de tot felul și vanității.

Luați din viața lui publică, d-lor fruntași politici cari râvniți la conducerea acestei țări, pilda puternică a simțului de răspundere ce a însuflețit pe marele dispărut.

„Infrățirea românească"

*

O noutate din Huși care interesează toată țara. La judecătoria ocolului I. mixt din Huși a fost numit ajutor de judecător, cu ordinul No. 81751 din 2 Noemvrie 1927, un domn **„Virgil Rămureanu"**, licențiat în drept dela Facultatea din București, originar tot din București: str. G-ral Berthelot Nr. 97.

Când să depuie jurământul, în ziua de 7 Noemvrie c., își așează pălăria în cap și mândru declară, că el fiind *„evreu"*, trebuie să jure pe cele 10 porunci! Fața asistenților ar fi fost demnă de fotografiat. Și a depus jurământul. Vra să zică magistrat! Mâne, poimâne procuror! Iar la Ministerul de Justiție stau diplomele și cererile de numire *a peste o mie* de licențiați, creștini, cari n'au pânea de toate zilele, dupăce părinții lor au sărăcit întreținându-i în școli!

O mică recapitulare: Solul și subsolul, pădurile, industriile comerțul, târgurile și orașele, băncile, ofițerii de rezervă, advocații, administrația și partidele strânse în chingi de aur de ei, acuma și în magistratură!

Poftește de mai răsuflă în țara ta, Române! Cine spunea, că situația asta poate să mai dureze mult?. Curând va trebui să se aleagă: Ori noi, ori ei cu slugile lor!!

I. Z.-C.

*

Indiscreție folositoare. Rugăm pe acela, de care vorbim în aceste rânduri să ne scuze, dacă îl tulburăm în sentimentul său de modestie, dar trebuie să-i zicem pe nume, se chiamă *Nicolae Popa,* profesor la gimnaziul Dr. Angelescu, și să-i aducem mulțumiri publice pentru faptul, de a fi pus la dispoziția conducerii revistei noastre *suma de zece mii,* (10.000) lei spre a-i servi ca fond de rezistență în aceste zile grele, când totul se scumpește, când intelectualii români în loc să citească fac mai repede afaceri, și când abonații noștri nu-și plătesc abonamentele. Fapta lui să servească drept pildă acelora, cari s'au înămolit în indiferență și dezinteresare față de străduințele celor dela *„Infrățirea Românească".* Fapta lui să scuture la împlinirea datoriei, pe aceia cari fiindu-ne datori, nu-și plătesc abonamentele.

*

Știri bune din America. Citim în ziarul „America" Nr. 243 din 15 Oct. că frații noștri din Lumea Nouă — după înfăptuirea „Uniunei Societăților Române de Ajutor și Cultură din America" — care nu este altceva, decât închegarea într'un mănunchiu puternic a tuturor societăților românești din Statele Unite — au pornit la realizarea unei noui fapte lăudabile.

Frații noștri de peste ocean au emis ideia să cumpere o fermă (o moșie) de vre-o 150—200 de jugăre de pământ, pe care să construiască un cămin pentru Românii lipsiți de avere (bărbați și femei) deveniți incapabili de muncă, fie în urma bătrâneței sau în urma vreunui accident, sau boale.

Această idee s'a întregit cu propunerea, ca această fermă — de care am vorbit — să servească — în timpul verei și a vacanțiilor —, ca loc de recreare pentru copiii Românilor elevi de școală, sau studenți universitari, ba chiar și pentru membrii Uniunei. Domnul Augustin Sissea completează cele spuse mai sus cu o nouă propunenere și anume: — Ferma din chestiune să fie *Un „Vălenii de Munte" ai Românilor din America.*

Salutăm cu bucurie, anunțarea acestor idei frumoase, dorind din toată inima, să le vedem înfăptuite spre binele și fericirea Neamului Românesc!

*

Palestina Nouă. Intr'o carte mai veche am găsit exprimată ideea clădirei Palestinei, nu pe vechile ziduri ale Ierusalimului, ci în părțile Poloniei, ale Rusiei de sud, ale Basarabiei, Moldovei, Bucovinei și Maramurășului.

Această idee exprimată cu câteva zeci de ani înainte, se pare că tinde să se realizeze, azi.

Intr'adevăr, vedem că chiar după datele statistice furnizate de Jidani, numărul lor în Polonia întrece cifra de 3 milioane, iar România ocupă locul al 4-lea din întreagă lumea în privința numărului Jidanilor.

După datele din organul săptămânal al Jidanilor din Elveția, nrul 455, în Ucraina sunt *1.7500,000* Jidani. Sunt cam 69 cercuri sovietice jidovești. Intre 1000 Jidani din această țară sunt 349 analfabeți. Intre nouii colonișți Jidani s'au împărțit până în prezent *128.000* desiatine de pământ și au 669 școli de lucru, în cari nu învață decât odraslele neamului lui Iuda. Credem că cetitorul creștin își dă seama de grozăvia numărului Jidanilor așezați în Orientul Europei, și nu mai are nevoie de nici un comentariu din partea noastră, dupăce va ști și aceea că în Palestina nu sunt decât 153.000 Jidani — tot după datele statistice din partea lor.

*

Vorbe goale și lipsă de curaj. La Cernăuți în zilele de 6, 7 și 8 Noembrie, asociațiile *Sănătatea Socială* și *Trezvia* au organizat cel dintâi congres antialcoolic din România. S'a vorbit destul și frumos. Și-au plasat discursuri miniștri, înalți prelați, profesori universitari, parlamentari, doamne din înalta societate și oricine a voit să-și încerce darul de a vorbi: bine înțeles despre plaga alcoolismului. Dar nimeni nu a avut curajul să spună cine răspândește, cine favorizează plaga alcoolismului: nimeni nu a denunțat pe marele *vinovat:* pe **cârciumarul Jidan.**

Atunci de ce v'ați adunat la Cernăuți, domnii mei, dacă nu ați voit să puneți grava chestiune în adevărata ei lumină?

Răspundem noi dela *Infrățirea Românească:* ca să dovediți odată mai mult că **nu** sunteți oameni de caracter.

© BCU CLUJ